

[Arup.]

straffuldbyrdelsen, hvor det var praktisk muligt.

Det motiv, der ligger bag ved forslaget, er et rent menneskeligt motiv. Man har på denne måde ønsket at bidrage til at gøre tilværelsen lettere for de personer, der er blevet domfældt. De skal have mulighed for, selv om de dømmes i et af de andre nordiske lande, at udstå deres straf i det land, hvor de kender sproget, helt ud kender forholdene, og hvor de, hvad der vel er det vigtigste, har kendte forhold, når de skal genoptage en normal tilværelse.

Rent praktisk er det, når man ønsker at overføre fuldbyrdelsen af en straf fra det land, hvori domfældelsen har fundet sted, til det land, hvor straffuldbyrdelsen ønskes arrangeret således, at det sker efter begæring af vedkommende myndighed. Det vil være naturligt, at man så spørger: hvem er da den „vedkommende myndighed“, som kan fremsætte en sådan begæring? Det fremgår af lovforslaget, at det er justitsministeren, som kan delegere sin ret hertil til anklagemyndigheden.

Situationen er altså den, at når en person er tiltalt eller domfældt, og når der skal træffes bestemmelse om, hvor hans straf skal udstås, afhænger det af anklagemyndigheden, om en begæring om overførelse til hjemlandet — hvis den fremsættes, og det vil afhænge af hjemlandets myndigheder, her i landet af justitsministeren — imødekommes.

Men man har lov til at spørge sig selv, om det nu er helt tilfredsstillende. Forholdet er jo det, at det kan være lige så vigtigt for en person, der sættes under tiltale, eller som er dømt, at få fastslået, hvor straffen skal udstås, som det kan være af betydning for ham at få at vide, hvor lang en frihedsstraf han får; derfor kan det forekomme en smule forbavsende, at begæringen alene kan fremsættes af anklagemyndigheden. Det måtte være en nærliggende tanke, at en sådan begæring også kunne fremsættes af den dømte selv eller af hans forsvarer.

Jeg tror, man har lov til at sige, at der hos almindelige borgere her i landet har gjort sig den forestilling gældende, at man stort set kan inddele myndighederne i to store grupper, som man kunne kalde de assisterende myndigheder og de generende

myndigheder. Enhver vil vide, at de generende myndigheder — sådanne myndigheder som politiet og skattevæsenet, og toldvæsenet kunne man måske tage med — er de myndigheder, som på en eller anden måde skal føre kontrol med borgerne. De assisterende myndigheder er de myndigheder, som skal bistå borgerne, og hos hvem man skal hente sine importtilladelser og byggetilladelser o. s. v. Og det indtryk kan nok siges at være almindeligt, at de generende myndigheder arbejder med langt større hurtighed og effektivitet end de assisterende myndigheder.

I dette tilfælde optræder nu anklagemyndigheden, som vel er prototypen på en generende myndighed allerede i kraft af sin normale funktion, som assisterende myndighed. Til anklagemyndigheden skal den tiltalte eller den domfældte henvende sig, hvis han ønsker at blive overført til og udstå sin straf i hjemlandet. Eller han skal gøre forestillinger over for anklagemyndigheden, hvis han helst vil udstå sin straf så langt fra hjemlandet som muligt, hvad mange synes at ville foretrække. Det er da naturligt at spørge, om ikke man skulle have indrettet loven sådan, at der var adgang for den dømte eller hans forsvarer til selvstændigt at rejse en begæring om overførelse af straffuldbyrdelsen til hjemlandet, eller der i hvert tilfælde var adgang til at ytre sig, hvis en sådan begæring er rejst fra anklagemyndighedens side.

I lovforslagets § 19 er det vel fastslået, at spørgsmålet om lovligheden af en afgørelse om fuldbyrdelse af frihedsstraf eller anordning af tilsyn her i landet af den domfældte kan begæres prøvet for domstolene, men i lovforslagets § 3 er der kun opstillet tre muligheder for et sådant skøn om lovligheden, nemlig i spørgsmålet om statsborgerretten, i spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende har bopæl her i landet, og endelig i spørgsmålet om, hvorvidt han har ophold her i landet og det findes hensigtsmæssigt, at fuldbyrdelsen finder sted her. Men i virkeligheden er spørgsmålet om det hensigtsmæssige af lige så stor betydning for den, der har statsborgerret her i landet, og for den, der har bopæl her i landet, som for den, der midlertidigt opholder sig her i landet, og man kunne derfor sige, at det er et meget begrænset område,